

Парафіяльне Слово

Церква Пресвятої Трійці м. Вільнюса при Монастирі оо. Василян

7 липня 2013 р. Б.

Сьома Неділя по Зісланні Святого Духа

ч. 27 (670)

Виходить із 2000 р.

Животворною рукою Життєдавець, Христос Бог, воскресив з темних безодень всіх померлих і подав воскресіння людському родові:
Він бо всіх Спаситель, воскресіння, життя і Бог усіх. (Кондак Неділі)

Апостол

Рим. 15, 1-7

Браття, ми сильні, мусимо нести немочі безсильних, а не собі до-годжати. Кожний із нас нехай намагається догодити ближньому; на добро, для збудування. Бо й Христос не собі догоджав, а як написано: "Зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене". Все бо, що було написано давніше, написано нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас Письмо навчає. Бог же терпеливості й утіху, за прикладом Христа Ісуса, нехай дасть вам, щоб ви між собою однаково думали за Христом Ісусом; щоб ви однодушно, одни-ми устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа.

Тому приймайте один одного, як і Христос приймав вас у Божу славу.

Євангеліє

Мт. 9, 27-35

Того часу, Ісус відходив звідти, слідом за ним пустилися два сліпці й кричали: "Помилуй нас, сину Давидів." І коли він увійшов до хати, сліпці приступили до нього, а він спитав їх: "Чи віруєте, що я можу це зробити?" - "Так, Господи," - кажуть йому ті. Тоді він доторкнувся до їхніх очей, мовивши: "Нехай вам станеться за вашою вірою." І відкрились їхні очі. Ісус же суворо наказав їм: "Глядіть, щоб ніхто не знав про це." Та ті, вийшовши, розголосили про нього чутку по всій країні.

А як вони виходили, приведено до нього німого, що був біснுவатий. Коли ж він вигнав біса, німий почав говорити, і люди здивувалися, кажучи: "Ніколи щось таке не об'являлося в Ізраїлі!" Фарисеї ж говорили: "Він виганяє бісів князем бісівським!"

Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангелію царства та вигоюючи всяку хворобу і недугу.

НАУКА

Оздоровлення двох сліпих і німого біснуватого

Декілька років тому по телебаченню трансливався марафон, присвячений

Недільна Благовість

Нд. Рм. 15,1-7; Мт. 9,27-35

Пн. 1 Кр. 9,13-18; Мт. 16,1-6 Вт. 1 Кр. 10,5-12; Мт. 16,6-12

Ср. 1 Кр. 10,12-22; Мт. 16,20-24 Чт. 1 Кр. 10,28-11,7; Мт. 16,24-28

Пт. 1 Кр. 11,8-22; Мт. 17,10-18 Сб. Рм. 13,1-10; Мт. 12,30-37

лікарю-спеціалісту. Не прига-дую собі вже його імені, але вразила мене одна з численних відповідей пацієнтів. Мати хворої дитини ска-зала: „Ми вже спробували все. Він – наша остання надія!” Прекрасно, якщо людина так розвине свій та-лант, свої здібності, що стає надією для багатьох. Але й той найбільший фахівець може діяти лише до пев-ної межі, яку йому встановлює нау-кове пізнання та власні здібності.

Це хвилинка, коли невірющим ово-лодіє глибока безнадійність. Вірую-чий, однак, в такій хвилині з пов-ною довірою звертається до свого всемілостивого Бога і живе в надії.

Євангеліє говорить про оздоров-лення двох сліпих. Ті люди, напев-но, спробували все, щоб позбутися своєї біди. Не змогли. Тому зверну-лися з довірою до Ісуса Христа. І переживають чудо оздоровлення. Подібне чудо переживає і німий чоловік, навіжений злим духом. На відміну від сліпих, не був спромож-ний сам просити про оздоровлення. Але через віру і довіру тих, котрі його привели до Ісуса, він звільнив-ся від впливу злого духа. Натовп дивувався над цим духовним оздоровленням.

Євангелист Матей описав ці два випадки оздоровлення не лише тому, щоб нам показати силу Божого Сина, але й тому, щоб ми мали відвагу просити за себе і за інших. Адже скільки духовної біди і зранень гнітить сучасну людину...?!

Але чому сьогоднішній натовп має так мало нагод, щоб дивуватися над проявами оздоровлюючої Божої сили? Чи вже Бог відмовився зціля-ти людей? Ні. Проблема в людині. Або бракує віри та довір'я, або людина старається розв'язати свої проблеми власними силами. Тут прихована ще одна таємниця. Не бачить, чи не хоче усвідомити при-чин, котрі її приводять до життєвих труднощів. І поки не впаде аж на саме днище біди, живе собі, немов-би нічого не сталося.

Гарно це змальовує досвід ново-ієрея, котрий був призначений на пароха однієї невідомої для нього парафії.

Повний ревності, він вирішив проповідувати те, що вважав необ-хідним. Відразу у своїй першій проповіді „пустився” до пороку букме-керства коней (грошові ставки на результати кінних змагань – *ред.*). Проповідь не вишла. Після її за-кінчення прийшов за ним один із парафіян і каже: „Отче, може ви не помітили, але ціла наша область відома своїми прекрасними кінями. Багато людей розводом коней за-робляє собі на прожиток. Не може-те так говорити. Тим би ви знищи-ли джерело їх необхідних засобів для проживання”. На наступну неділю парох вирішив не торкатися вже тієї проблеми, але замість того говорити про гріх куріння і його вплив не лише на того, хто курить, але й на його друзів та родину. Але на обличчях своїх слухачів спосте-ріг, що навіть ця його проповідь їм не подобається. Багато з них, як пізніше довідався, займалися вирощуванням тютюну, і таким чином і тут ішлося про питання заробітку. Ще іншої неділі говорив про гріх алкоголізму. Але і цю проповідь не прийняли із розумінням. Бо на те-риторії парафії був розташований один із найліпших спиртово-горіл-чаних заводів в цілій широкій дале-кій окрузі, на якому працювало багато його парафіян. І так увесь у розпучі питає одного зі своїх пара-фіян, котрий йому ці речі сповідав: „Про що маю, отже, потім пропові-дувати?” „Проповідуйте, наприклад, про тих проклятих комуністів, що чинять насильство в Китаю. Тим, напевно, нікого не зачепите і ваші проповіді будуть безперечно прий-няті з порозумінням та згодою”, – каже йому парафіянин.

Цей досвід гумористично відкри-ває рису, котру, мабуть, знайдемо між вірними кожної парафії. Відчу-ваємо однак, що таке ставлення не дозволяє усвідомити первісної при-чини різних бід, котрі пронизують наше життя. Не боронім Божому слову у дослідженні нашого нутра, хоч, може, часто відчуємо його вістря при зустрічі з нашими зако-ріненими гріхами та слабкостями. Вони є причиною наших бід і про-низують життя нам і нашим близь-ким. Від пізнання нашого стану є лише крок до того, щоб ми впали ниць перед нашим Владикою і Гос-

подом і просили за своє зцілення: „Сину Давидів, змилуйся над на-ми!.. Віримо, що нас можеш зціли-ти!“ І якщо наша просьба буде щирою і повною довіри, цілком певно відчужено зцілює Боже діяння.

Є хвилини такої людської біди, що невірних уводять до глибокої безнадійності та розпуки. Ті однак, котрі вірують і довіряють своєму Спасителеві, в цей час відчувають Його присутність та поміч.

Керуль-Кмец Мирон

Проповіді/Пер. зі слов. ером. Дам'яна Кічі. – Львів: Місіонер, 2008. – 280 с.

НАШ КАЛЕНДАР

7 липня Гр.ст. (20 липня Юл.ст.)

Св. Томи Малейського

Св. Акакія

8 липня (21 липня)

Св. Прокопа (Прокопія)

9 липня (22 липня) **Св. Панкратія**

Св. Томаса Мора

10 липня (23 липня)

Св. Мучеників Нікопольських

Св. Антонія Печерського

Св. Антоній нар. близько 983 р. в Любечі над Дніпром (7 км від Чернігова). Зростав у побожній сім'ї, незабаром вирушив в далеку Грецію, на св. гору Атос (Афон) над Егейським морем.

Ставши ченцем, за об'явленням ігумена монастиря повернувся у свою країну. У Києві, у горах над Дніпром, віднайшов Іларіонову печеру і поселився у ній. До нього почали збиратися віруючі. З того розпочалася розбудова Печерської Лаври. 1073 р. св. Антоній поблагословив основи мурованої церкви Успіння Пресвятої Богородиці. Цього ж року, поблагословивши на взаємну любов біля 100 ченців, спочив у Господі на 90 р. свого подвижницького життя.

У останні роки життя Бог наділив св. Антонія даром оздоровлення хворих, визволення із нещастя та провіщення майбутності. Наша Церква співає на Богослуженні у його честь: "Коли ти, отче, прийняв до серця божест-венну любов, тоді ввійшов ти до темної печери, як до весільної світ-лиці. Там збагатився ти знанням, що понад усяке розуміння: бачити май-бутнє, як теперішнє, і всім про це одверто говорити. Моли Христа, якому з юності віддався ти, препо-добний, за просвічення і спасіння душ наших."

11 липня (24 липня) **Св. Євфимії**

Св. Ольги

"Була вона християнським предтечею Руської землі, як рання зірка перед приходом сонця, - каже про неї літопис "Повість врем'яних літ", - немов місяць уночі; її життя так ясніло між невірними людьми, як перлина в болоті, бо люди ще не були обмиті святим Хрищенням. А вона обмилась у святій купелі й зняла з себе гріховну одягу старого Адама, і зодягнулася в нового - у Христа. А ми скажімо їй: "Радій, руське пізнання Бога, початку нашого примирення з Ним! Вона перша від Русі ввійшла в Царство Небесне, і її прославляють сини Русі як свою володарку, бо вона і після смерті молить Бога за Русь-Україну".

Так написав чернець Нестор про святую нашого українського народу, жінку князя Ігоря, матір Святослава й бабуню св.

Володимира. Мудра правителька свого народу, зміцнила княжий авторитет, захистила державу від ворогів; була справедливою й милосердною. Згідно Літопису, була охрищена у Царгороді, отримавши ім'я Олена.

Свята Ольга народилася 890 року в селі Либуті неподалік Пскова. 903 року вона вийшла заміж за князя Ігоря, володаря Київської держави.

Після смерті чоловіка 945 року вона керувала державою від імені малолітнього сина Святослава. 955 року Ольга охрестилася у Царгороді.

У час її вмілого правління християнство стало другою (поряд з поганською) державною релігією Київської Русі. Княгиня Ольга прагнула не тільки політичної незалежності для свого народу, але старалася і про церковну автономію. Св. Ольга мала великий вплив на свого онука - св. Володимира Великого, тому називаємо її співхрестителькою України. Св. Ольга спочила у Господі 969 р. на 80 році свого праведного життя

12 липня (25 липня)

Свв. Прокля та Іларія

Св. Михайла Малєйна

13 липня (26 липня)

Св. Архангела Гавриїла

Св. Євангеліст Йоан записав в Апокаліпсисі, що в небі перед Божим престолом стоять сім ангелів. "Благодать вам і мир від того, хто є, хто був і хто приходить; і від сімох духів, які - перед престолом його" (Од 1,4). Ті сім духів - це найвищі Божі урядники, наставники його двору, управителі Церкви: Михаїл, Гавриїл, Рафаїл, Уріїл, Сеалтіїл, Єгудіїл, Варахіїл.

НОВИНИ

ПАПА ФРАНЦИСК: НЕ БІЙТЕСЯ ГОЛОСИТИ, ЩО ІСУС ДАЄ БЛАГОДАТЬ МАРНО; ХОДИМО ШУКАТИ ТИХ 99 ОВЕЧОК, ЩО ЗАБЛУКАЛИ
(продовження із ч. 26/669)

На додаток до всіх інших болісних ситуацій і бід, є люди, які живуть без надії. Кожен з нас може у тиші пригадати людей, які живуть без надії, занурені у глибокий смуток, з якого намагаються втекти, думаючи знайти щастя в алкоголі, наркотиках, азартних іграх, у владі грошей, у неприборканому сексі... Проте вони стають шораз все більш розчарованими, і часом злобу свого життя проявляють у жорстокій і негідній людині поведінці. Скільки багато таких сумних людей, що страждають від зневіри! Згадаймо про молодих людей, які після різних досвідчень не можуть знайти сенс життя і шукують рішення, йдучи на самогубство. Як багато молодих людей здійснюють самогубства! Бо вони втрачили надію, і безжалісне суспільство не може дати їм надії. Надія є благодаттю; не можеш її купити, тому що це - дар Божий. І ми повинні поширювати християнську надію своїм свідченням. Чи ж ми, хто здатен радіти, знаючи, що ми не сироти, що ми маємо Отця, чи ж можемо ми залишатися байдужими до міста, яке, можливо, несвідомо, може, того не знаючи, просить про знак надії - надії, яка дозволила б дивитися в майбутнє з більшою впевненістю і спокоєм? Ми не можемо залишатися байдужими. Але як це зробити? Як рухатися вперед і дати надію? Голошення Євангелії означає свідчення слова-ми і діями, що ми маємо Отця, що ми не сироти; слід ділитися цим нашим усиновленням - з Отцем і з усіма. Це не означає прозелітизм. Євангеліє подібно до насіння. Його сієш своїм словом і свідченням. Але все проростає завдяки Богові. Ми повинні сіяти, будучи впевнені, що Він буде зрошувати, що Він дасть ріст. Сіяння дає радість від свідчення, тому що одних лише слів не до-статньо. Слова без свідчення є ли-шень повітрям.

Голошення Євангелія, в першу чергу – для тих, хто бідний, для тих, хто зачасти не має достатніх засобів для гідного життя. Їм найперше голоситься радісна звістка, що Бог їх особливо любить, і відвідує через труд любові, що його іменем Христа здійснюють Його учні. Все таки, де-які люди думають, нібито це означає, що новина від Ісуса – для неосвічених. Але ні, Євангеліє є призначене для всіх, також і для тих, хто закінчив науки. Мудрість, яка походить від Воскресіння, не суперечить людській мудрості, але, навпаки, робить її незайманою і ви-вищує її. Церква завжди перебувала у сферах культури. Перший крок завжди здійснюється на користь бідних, але ми повинні також йти до інтелектуальних і культурних погранич, у діалозі. Тому мені подобається вислів «йти на периферії», на екзистенційні периферії, на перехрестя всіх доріг.

А на цьому шляху потрібно мати мужність і терпіння. Мужність, щоб рухатися вперед і давати свідчення. Терпіння, коли ми не все можемо змінити. Але що робити з мужністю і терпінням? Потрібно вийти з себе. Вийдіть зі своєї спільноти, йдіть туди, де чоловіки і жінки живуть, працюють і страждають, і голосіть їм Боже милосердя, що було об'явлене людству через Ісуса Христа. Якщо у Великий Четвер я казав священникам, щоб вони були пастухами «із запахом овець», то тепер кажу вам: скрізь будьте носіями Слова Життя – у себе по-сусідству, на робочому місці; скрізь, де люди зустрічаються і розвивають відносини. Вам потрібно вийти. Я не розумію тих християнських громад, що закрилися у своїх парафіях – такі є слова Папи Франциска.

(далі буде)
(переклад із литовської – ред.)
Радіо Ватикану

Священники і парафіяни храму Прсв. Тройці попрощалися із студентками з України

23 червня 2013 р., опісля Служби Божої у Вільнюському храмі Прсв. Тройці (Українська Греко-Католицька Церква), у парафіяльному залі, віруючі та священники – монахи-василіяни о. Вінкентій (Василь Яницький) ЧСБВ і о. Павло (Петро Яхимець) ЧСБВ попрощалися із студентками Юлією Михайлюк і Мариною Велган. Студентки, що у Литву прибули з України, не тільки навчалися в університеті ім. Міколаса Ромеріса, але й стали активними прихожанками цього храму. Тож не випадково, що на прощання монахи-василіяни о. Вінкентій і о. Павло вручили Юлії Михайлюк та Марині Велган спеціальні свідоцтва, бажаючи Божого благословення і успіхів на шляху майбутнього життя. Після спілкування за столом із скромним, але щирим частвуванням, усі присутні студенткам із України заспівали «Многая Літа».

Обидві студентки, Юлія Михайлюк та Марина Велган, є родом з Тернополя. Закінчивши у рідному місті середню школу, вони у тому ж році поступили на

Юридичний факультет Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Під час навчання на другому році (а навчалися дуже добре, мешкали у одній кімнаті гуртожитку, отож могли одна одну і консультувати) вони дізналися, що за програмою обміну для студентів є можливість навчатися і в інших країнах.

Згідно з програмою Еразмус Мундус¹⁰ (програма обміну для студентів Європейського Союзу та інших країн), для України по програмі бакалавра було виділено 10 місць. Юлія і Марина заповнили опубліковані в Інтернеті заяву, подали рекомендації з університету та мотивацію (чому ви хочете їхати, чого очікуєте від навчання в іншій країні, і т. д.). Із 12 університетів, проголошених для

навчання (Англія, Італія, Литва, Словаччина, Угорщина та інші країни) вони вибрали Литву – університет ім. Міколаса Ромеріса у Вільнюсі. Підставою для вибору стала опублікована для ознайомлення програма – цікаві предмети, окрім того, навчання англійською мовою, не таке дороге, порівнюючи з іншими країнами, проживання і, що дуже важливо – порівняно не так далеко від рідної країни.

У Київському національному університеті ім. Т. Шевченка Юлія Михайлюк та Марина Велган закінчили два курси юридичного факультету, а для навчання на третьому курсі, наприкінці серпня 2012 року, прибули до Литви. Після року навчання, завершивши у Литві третій курс по спеціальності «Право», студентки 24 червня 2013 р. відбули до Києва.

Варто зазначити, що українки обидва семестри закінчили на одні «десятки» (найвища оцінка під час навчання у Литві – ред.).

Для навчання студентки мали добрі умови: за науку не те що не треба було платити, але й, згідно програми Еразмус Мундус, вони отримували щомісячну стипендію у розмірі 1000 Євро. Мешкали у гуртожитку, що знаходиться неподалік університетського комплексу, сплячуючи за проживання у ньому трохи більше ніж

¹⁰ Erasmus Mundus (лат.) – міжнародна програма співпраці і мобільності у сфері вищої освіти, ініційована та фінансована Європейська Комісія. Головна мета програми – підвищення якості європейської вищої освіти і сприяння міжкультурному розумінню через співпрацю із країнами, що не входять до Європейського Союзу – дано ред.

1,5 мінімального про-житкового рівня на місяць (приблизно 60 Євро).

Юлія Михайлюк розповіла, що в гуртожитку мешкало багато студентів з різних країн: Білорусії, Чехії, Іспанії, Італії, Польщі, Словаччини, Словенії, Угорщини та ін. Впродовж I та II семестрів всього в університеті ім. М. Ромеріса навчалось 250 осіб: найбільше на Юридичному факультеті, інші ж студіювали лінгвістику – філологію, також – еко-номіку, соціальну роботу. По програмі бакалавра навчалися лише дві вище згадані українки. Слід зауважити, що українців було й більше. Чотири особи з України підвищували кваліфікацію (вони закінчили вищі навчальні заклади в Україні, нині викладачі): 3 – протягом півроку, а 1 – протягом 10 місяців. Крім того, в університеті ім. М. Ромеріса ще навчаються 2 українці (студіюють економіку і соціологію) – це дворічна програма, після закінчення якої вони отримають випускний диплом університету ім. Міколаса Ромеріса.

Варте уваги те, що українки Юлія Михайлюк та Марина Велган знайшли час, щоб навчитися і литовської мови. Вони зраділи, що у Києві діє литовська громада, яка найменує себе дуже гарним іменем – «Київське товариство литовської культури ім. Майроніса»; повернувшись в Україну, вони знайдуть його і спілкуватимуться з литовцями, щоб не забути те, що вивчили, так удосконалюючи свої знання литовської мови.

Др. Алдона Васіляускіне
Переклад із литовської – ред.

«Найважливіше у створенні церковної громади на міграції – це пастирська любов, духовність і молитва», - о. Мартин Хабурський ЧСБВ

Щоби створити церковну громаду на міграції, священник УГКЦ насамперед повинен мати пастирську любов, плекати особисту духовність та молитву. Про це заявив ерм. Мартин Хабурський, ЧСБВ, експерт Пасторально-місійного відділу УГКЦ, в рамках практичного курсу з місійного служіння для семінаристів у Тернопільській вищій духовній семінарії ім. Патріарха Йосипа Сліпого, що при Марійському духовному центрі в Зарваніці.

«При організації церковної громади за кордоном насамперед треба брати до уваги місцеву ситуацію. Наприклад, Італія. Туди виїжджають переважно люди, які в Україні до церкви майже не ходили. Водночас, там вона стала для них чимось рідним, що нагадує про Батьківщину і родину, де вони знаходять спокій і підтримку. Не можна сварити людей, мовляв, чому ви не можете тропарі заспівати? Треба дякувати їм, що прийшли, радіти їм. Якщо раз-другий критикувати людину, вона більше не захоче прийти до церкви», - зазначив о. Мартин.

Експерт ПМВ назвав основні кроки створення парафії за кордоном, перший з

яких – благословен-ня єпископа. «Після цього потрібно знайти хоча б одну людину-одно-думця, яка зможе вас підтримати. Вона допоможе вам знайти інших людей», - сказав ієромонах.

Він зазначив, що на початках мі-сіонер на міграції повинен бути го-товим відправляти Службу Божу і за священника, і за дякона, і за па-ламаря. Але поступово ангажувати парафіян, і вони обов'язково відгу-кнуться та радо послужать. Адже кожна людина у громаді відчуває потребу бути важливою, потрібною.

Крім того, за словами о. Мартина, одна з основних складових під час організації громади – це спілкуван-ня. «Важливо розмовляти з людьми. Говорити про речі, які для них є на-болілими. Не треба починати мора-лізувати чи запитувати: а чи ходите Ви до Сповіді? Спілкування повин-не бути позитивним. Люди і так мають багато негативу, проблем. А це призводить до знеохочення, бай-дужості, депресій. Якщо людина знайде позитив – вона потягнеться до церкви. Тоді можна буде її пов-чати, вести до Святих Таїнств. Починати потрібно з будь-чого, а вести до релігії, до Бога і Церкви», - наголосив священник.

Для організації греко-католицької громади за кордоном єрм. Мартин Хабурський радить викорис-товувати і новітні технології, зокрема соці-альні мережі. «Варто створити, напр., на Facebook, сторінку май-бутньої громади. Так же можна зібрати людей у місцевості, де ви засновуєте громаду», - резюмував експерт ПМВ.

Прес-центр ПМВ, УГКЦ

У Чикаго на 97 році життя помер владика УГКЦ Інокентій Лотоцький

З глибоким сумом повідомляємо, що 4 липня, на 97 році життя, внаслідок раптового погіршен-ня стану здоров'я, відійшов у вічність владика-емерит епархії Святого Миколая (Чикаго, США) Інокентій (Лотоцький).

Владика Річард (Семінак), Єпарх Чиказький, священники, дякони і співробітники епархії Св. Миколая висловлюють щирі співчуття його родині, друзям, парафіянам і усім, чие життя він торкнувся своїм ніжним серцем!

Просимо про молитву за упокій його душі.

Похоронні відправи у Катедрі Св. Миколая, похорони –13 липня, на цвинтарі Святого Миколая у Чикаго.

Біографічна довідка

Владика Інокентій (Лотоцький), народився 3 листопада 1915 р. в Старих Петликівцях, нині Бучаць-кого району Тернопільської області. Після закінчення народної школи в рідному селі перейшов до гімназії отців Василіян у Бучачі, закінчив 1932 р. Того ж року вступив на новіціат отців Василіян у Крехові, прийнявши чернече ім'я Інокентій, а закінчивши у 1934 р., склав там перші обіти й виїхав на гуманітарні студії до Лаврова біля Старого Сам-бора. У 1936-1937 рр. студював у Добромилі риторику, а в 1937-1939 рр. – у Кристинополі (нині Червоно-град) філософію. Урочисті

довічні обіти склав 8 серпня 1937 р. у Добромилі.

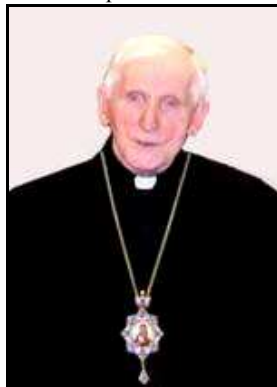
24 листопада 1940 р. в Оломоуці, (Чехословацьчина) отримав ієрейські свячення (святитель Владика Павло Гойдич). Із січня 1941 р. відбуває вищі студії у Відні, які закінчує докторатом з теології.

До листопада 1946 р. о. Лотоць-кий вів душпастирську працю серед українців у Бельгії, а при кінці того року виїхав до США і працював як магістр новіціату та ігумен до 1951 р. в Давсон, Філадельфія. У 1951-1953 рр. був протоігуменом американської провінції Василіянського Чину з осідком у Нью-Йорку, а після того, до 1958 р., був там же парохом української церкви Святого Юрія. Коли 1958 р. відкрили новіціат у Іленкові, перейшов туди на магістр-ра. У січні 1960 р. став ігуменом василіянського монастиря у Чикаго, а від листопада 1961 р. – також парохом церкви Святого Миколая. З 1 серпня 1962 р. його переведено на становище ігумена і пароха церкви Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці в Гемтремку.

22 грудня 1980 р. Папа Римський Іван Павло II номінував о. Лотоць-кого єпархіальним єпископом Чиказької єпархії святого Миколая УГКЦ. Єпископська хіротонія відбулася 1 березня 1981 р. в Римі. Головний святитель – Патріарх Йосиф (Сліпий).

2 липня 1993 р. Папа Іван Павло II прийняв зречення владика Іно-кентія з уряду єпарха Чиказького у зв'язку з віком і на його місце номі-нував владика Михайла (Вівчара).

У 1997 р. Владика Інокентій став

Департамент інформації УГКЦ

капеланом Клубу Сеньйорів при Катедрі Святого Миколая у Чикаго.

Примітка

Владика Інокентій Лотоцький ЧСВВ, перебуваючи на іншому континенті, але зберігаючи у серці любов і повагу до Святого Йосафа-та – Покровителя Чину св. Василія Великого, піклуючись про місце його звитяжних трудів, вболівав за нашу церкву Прсв.Троїці і Вільнюський Василіянського чину монастир Св. Йосафата, за змогою, молитовно і фінансово допомагав, відгукуючись на потреби церкви і Монастиря. Вічна йому Пам'ять!

(ред.)

Якщо...

«Якщо ти ніколи не зазнав гіркоти війни, самотності

ув'язнення, агонії тортур і страждання від голоду – ти щасливий, що не поділяєш гірку долю близько 700 млн. людей у світі».

ОГОЛОШЕННЯ

УВАГА! Для участі у прощі всієї УКГЦ у Київ, з нагоди святкування 1025-річчя Хрещення Руси-України (17-18 серпня ц. р.), просимо зголоситися за тел. +370 5 2122578 (о. Павло).

Липень місяць — місяць Всіх Святих Українського Народу

Недільна

Служба Божа

(українською мовою)

у Церкві Прсв. Трійці

м. Вільнюсу

відправляється о 10⁰⁰

